

Κ ΑΤΕΡΙΝΑ...
— «Όσιος!...

—Νά προσέξω! Προσάντων το λαυράκι... Θα το ρίξεις ένα ποτήρι φάσι! Άλλο μάλιστα, άσπρη και σκόρδο και γραμμάκι μπλόκο...

—Έννοια σας, έννοια σας, θα γίνω τρέλλα!...

—Πρόσεξε κι ρίξεις ξύδι. Λίγο λεμονάκι μονάχα... Στίς δέκα και μισή το τραπέζι να είναι στοκαμένο κι όλα έτοιμα στις έντεκα... Κατάλαβες;...

Άκου έδωσε αυτές τις οδηγίες στη μαγειρίσά του ο κ. Σουρντά, άνακριτης στο δικαστήριο της Μερούλι, τράβηξε για το γραφείο του.

Ο κ. Σουρντά ήταν ένα γεροντοπαλιγγαρο πεντηταπέντε χρόνων, σβόλιος άσπρη, γερός, με τετραγώνους ώμους, δυνατή φωνή και μάτια γκριζά σκληρά, κάτω από τὰ δασέα φρύδια του, ένας άνθρωπος που δεν δαίτην καλώς κάθε μέρα.

Κι άφθεια, ο άνακριτης ήταν κάπως περίφρανος για την σκληρότητα του χαρακτήρου του. Όλοι τον έτρεμαν στο δικαστήριο. Ήταν σκληρός για τους κατηγορούμενους, άπότακτος προς τους μάγκες και διαρκώς θυμωμένος με τους δικηγόρους.

Όστόσο, αυτός ο σιδερένιος άνθρωπος είχε τη μεγάλη αδυναμία του: Τη λαμογία. Ή σημασία που έβρινε στο ζήτημα του φαγητού κατανόηση άληθινή μανία. Σ' αυτή την ήσυχη πόλη, όπου η απόλαυση του τραπέζιού άποτελούν την μόνη διασκέδαση της εύπορου τάξεως, η γαστρονομική άπαιτηση του άνακριτού ήταν γνωστή παντού, άκόμη και στά γύρω χωριά. Δεν έτρωγε—έλεγαν—τό φαρί, παρά όταν το πίνουνε κατά τη χωριά, γιατί ή νυκτερινή άνάστασι έκανε πιο τρυφερό το κράς του. Άυτός πρώτος φαντάστηκε να βουτούν τις γαρίδες μέσα σ'ό γάλα βραστό, πριν τις μαγειρέψουν. Έτσι γινόντουσαν, έλεγαν, πιο τρυφερές, πιο νόστιμες...

Όταν έξηρχεσεν αυτή τη λεπτομέρεια στον έφημέριο, ο καλοκάγαθος παπάς, που ήταν κι αυτός έκακοστός φαγάς, δεν μπόρεσε να κρατηθή:

—Πάει πολύ, αγαπητέ φίλε, του είπτε. Έσπασετα βέβαια να ζητά κανείς κάποια έγκριση στο φαγητό, το δικό σας όμως καταντά πια θανάσιμο άμάρτημα!...

Ο άνακριτης γελοῖος μ'όλη του την καρδιά. Αισθανόταν ιδιαίτερη ευχαρίστηση να πειράζει τον έφημέριο σ'αυτά τὰ ζητήματα και σήμερα άσχετώς τον είχε πάλι καλεσμένο στο τραπέζι μαζί με τον γραμματέα του δικαστηρίου. Τού είχαν στείλει ένα θαυμαστό λαυράκι, ως τρισόμο δογμα, δολιχόγυφτο, μοσχονομίδιο... Ήταν το άγαπημένο του φαρί κι ο ίδιος έπιστάθηκε στο μαγειρείο του, για ν' αποδείξει στους καλεσμένους του την ύπεροχη της μαγειρικής του. Τό φαρί έπρεπε να σερβιρισθῇ κρύο, μέσα στην πυκνότητα αλάτα και τις γαρνιτούρες του. Θαύμα! Το συλλογιζόταν και χαμογελούσε, άδωμα και τί στιγμή που άνοιγε τις δικογραφίες στο γραφείο του.

Ή ύπόθεσι που είχε τώρα μπροστά του είχε ταραξεί δολιχόνη την περιφέρεια: Τήν περασμένη βδομάδα, κατά την αήνη, βρέχανε στο δάσος το πτώμα του δασοφύλακα, με μία σφαίρα περιστροφον φυτεμένη στο στήθος του. Ύπόθεσαν, φυσικά, πως κάποιος λαθροθήρας θάκανε το έγκλημα, δεν υπήρχαν όμως ένδείξεις κι ή μάστιγες της είχαν μπλέξει περιστροφή την ύπόθεσι. Ο φόνος έγινε κοντά στα καρβουνιάκια κι αυτό άνάγκασε τον άνακριτή να ύποπτευθῇ τους καρβουνιάρηδες, που ζούσαν εκεί οικογενειακώς. Ή άνάκριτης όμως απέδειξε ότι τῇ νύχτα του φόνου, όλοι οι άνδρες έλειπαν από την κατοικίωσι και μονάχα ή κόρη του γέρο-καρβουνιάρη έμεινε κοντά στους φούρνους, για νὰ προσέξει τις φωτιές. Όστόσο, ο κ. Σουρντά έδωσε διαταγή να τού φέρουν έναν από τους εργάτες, ένα γερό παλιγκάρι ως έκοσπέντε χρόνων, που είχε τσακωθεί κάτω-δυο φορές με τὸν δασοφύλακα. Κώλως φυσικά στην άνάστασι και την κοπέλλα. Έδω λοιπόν τὰ πράγματα άρχισαν να φαίνονται έπαιτα: Ή μικρή θυ μονάχα δεν παρουσιάστηκε στην άνάστασι, αλλά έξαφανίστηκε όλοτετα. Κανείς δεν ήξερε πού κρυβόταν. Έτσι ο άνακριτής διάταξε τη χωροφυλακή να την συλλάβη και περίμενε το αποτέλεσμα της διαταγής του. Κατά τις δέκα παρουσιάστηκε στο γραφείο του ο ένομοτάρχης.

Λοιπόν; ρώτησε άναμώμως ο άνακριτης.
—Άδύνατα να την βρούμε, κύριε άνακριτά. Ψάξαμε παντού, σ'όλο το δάσος. Κι ή γονιές της εινε πολύ άνήσυχη για την έξαφάνισή της.
—Μοιρέ σ'ας κοροιδεύουν!... Έπρεπε να τους συλλάβετε όλους και θα βέβαια... Δεν τὰ κατέφαρες διόλου καλά... Πήγαν...

Ο άνακριτης κόνταξε τότε το ρολόι του: Δέκα και τέταρτο. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε κενή τη μέρα. Τό καλύτερο ήταν να πάη σπίτι του, να ρίξῃ μία ματιά στο τραπέζι, πριν έρθουν οι καλεσμένοι.

Ήρρισε, πράγματι, σπίτι του.
Τὰ νεύρα του ήσπασαν, όταν είδε το τραπέζι καλοστρωμένο, έλα εν

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΤ'ΚΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

στην πόρτα, και μία παράξενη έπισκέπτρια ώρμησε στην τραπεζαρία. Ήταν μία νεαρότατη κοπέλλα, σχεδόν κοριτσάκι άκόμα, άδύνατη, ήλιοκαμένη, χωρίς κατέλλο, ξεμυαλισμένη. Τὰ πόδια της, χωρίς κάλτσες, ήτανε χαμένα σ'εκαί άνδραγα χονδροπατάσινα και τὰ ρούχα της σχεδόν κομφολιασμένα. Ή έστρη κι' ο δρόμος είχαν άναίρε τὰ μάγουλά της. Τὰ μεγάλα της μάτια λάμπανε κάτω από τ' άσπαστα μαλλιά της.

—Τί θέλεις τέτοια ώρα έδομένα; ρώτησε με άυσθηρότητα ο άνακριτης.

—Είνε ή μικρή του καρβουνιάρη! άπάντησε ο γραμματέας Τουσμπέρ. Ήρθε στο γραφείο μόλις είχατε φύγει και μ' ακολουθήσατε ως εδώ σαν τη λυσσασμένη. Θέλει να κινή, λείει, την κατάθεσί της.

—Μπᾶ; είπτε σκληρά ο άνακριτης. Κάτι βιαστική σ'έβλεπα τώρα. Και όμως σ'ε περιμέναμε τρεις ώλόκληρες μέρες. Γιατί δεν ήφες άμέσως;...

—Είχα τους λόγους μου, είπτε το κορίτσι, φέροντας βλέμματα άρπακτικού όρνέου στο στραμένο τραπέζι.

—Θά το ίδωμε αυτό, είπτε άσθηρά ο άνακριτης.

Κόνταξε κατόπιν το ρολόι του.

—Έντεκα παρά τέταρτο... Έχουμε καιρό... Τουσμπέρ, πάρε, παρκαλάς, πέννα και χαρτί από εκείνο το τραπέζι... κι όλο πάρουμε άμέσως την κατάθεσί της...

Μετά τὰ τυπικά και τον όρκο, ο άνακριτης κάρφασε τὰ σκληρά μάτια του πάνω στο κορίτσι εκείνο και είπτε με τη βαριά φωνή του:

—Λέγε μας τώρα τί ξέρεις;

—Γι' αυτό έκανα τόσο δρόμο!... Οι δικοί μας είχαν φύγει να παραδώσουνε το κάθρονον στο Στενάι, κι' εγώ έμεινα, για νὰ φροντίσω τις φωτιές στα φουρνέλλα. Κατά τις δυό ή ώρα, καθώς πήγαναι να δούση το φεγγάρι, πέρασαν από κει ο Μανσέν, ο έυλοκότος. «Τί γίνονται σπίτι σου, τόν ρώτησα. Καλά 'να όλοι;» «Όχι, μου άπάντησε. Ή γυναίκα μου έχει θέγμες και τὰ παιδιά μου πεινάνε. Ψωμί ούτε ψήχνω. Πάω για κανένα λαγό, να τόν πουλήσω το πρωί, να τού πάω κάνα καρβέλι». Σ'αυτό άπάντω έστρεψε την πλαγιά. Κατά το πρωί, πού άρχισε να φυσά και σπινώθηρα να σκεπάζω τὰ φουρνέλλα, άκουσα έναν πυροβολισμό κι' έλειπα βήματα βιαστικά προς τις καλύδες μας και φωνές, βοήσεις: «Παλιάρηδες, φώναζε ο φύλακας, θά σ'ας κόψουν πρωτόκολλο!... Καλά, τού έλεγε ίκετευτικά ο Μανσέν. Δός μου τώρα το λαγό, πού πεθαίνουν από την πείνα στο σπίτι μου». Νά φροήστε, βρωμοσκάνια, όλοι σας. Τότε ο λαθροθήρας φαίνεται πως τράβηξε το πιστόλι του, γιατί άμέσως άκουσα έναν πυροβολισμό και το μοναχικό του φύλακα, πού έπαψε πληγμένος. Κρύγνιχα τρέποντας στην καλύδα. Ο Μανσέν θά τ'όβλε βέβαια στα πόδια κι' αυτή την ώρα θά πέρασε πια το Βέλγιο...

—Και γιατί δεν ήφες να τὰ πῇς ό; αυτή μόλις πήρες την κλήσι;

—Δεν ήτανε δική μου δουλειά. Κι' έπειτα, δεν ήθελα να καταγγείλω τον Μανσέν... Φτωχός άνθρωπος είνε... Πεινούσε...

—Μπᾶ; Και πως άλλαζες τώρα γνώμη;

—Γιατί έμαθα πως κατηγορούνη τον Γκουστέν.

—Ποιόν Γκουστέν;

Ή μικρή έγινε κατακόκκινη και μονορούνη:

—Είν' από τους συντρόφους μας στα καρβουνά... Ένα τίμο παλληκάρι και καλό. Δεν μπορεί να βλάβῃ ούτε μίγκα! Γι' αυτό, λοιπόν, καθώς είδα να τόν κατηγορούνη αυτών γιόν το φονικό, δεν μπόρεσα να κρατηθῷ και κατέβηκα φέροντας. Θά 'ρχόμουναι, έστω κι' αν έπρόκειτο να τρέχω δυό μέρες και δυό νύχτες. Όποτε κατάλαβα την κοίρασι, γιατί ο δικός μας ο Γκουστέν, σ'ας το όράζωμαι αυτό, είνε άθλιος, δεν έχει ιδέα. Βάζω το χέρι μου σ'τη φωτιά κι' αυτών!...

Ή κοπέλλα μύλούσε με θέριμ, ζωηρά, κι' ήτανε όμορφη, παρ'όλα τὰ κομφολία της. Ή άγρια ευφράδεια της είχε ένα βαθθό τόνο ελκινεινέας κι' ο τρομερός άνακριτής αισθανόταν κάποια συγκίνηση απ' την ένεργητικότητα, με την όποια το κοριτσάκι εκείνο ύπερασπιζόταν τον Γκουστέν.

—Γιὰ το Θεό!... Τί έπαθες; φώναζε ξαφνικά, βλέποντας τη μικρή

Ο λαθροθήρας τράβηξε το πιστόλι του...

νά κινιζήναι καί νά κλωνίζεσαι.

—Μιά ζύλη... ελπε έκεινη, ένό ό ίδιώτα μούσκευε τό μέτωπό της.

—Ο άνακριτής, τραυμαμένος, της γέμυ ένα ποτήρι κρασί.

—Έλα, πιε τό αυτό γρήγορα...

Τό γεροντάκι έλασε, σάσισε, μπροστά σ' έκεινη τήν κοπέλλα, καθώς τήν είδε έτοιμη νά λιποθυμήσει. Έρριξε μιá άνήσυχη ματιά στόν γραμματέα.

—Είπε από τήν εξάντληση, είπε αυτός. Ίσως νά πεινάη...

—Θέλει νά φάς; ρώτησε τότε ό άνακριτής.

—Έκεινη έγγενε κατατατικά μέ τό κεφάλι της.

—Με συγχωρείτε, ψήφισε κατόπιν δειλά. Δέν έφραγα είσιτε από χθές τό βράδυ...

Ο κ. Σουρντά άνατριχίωσε. Γιά πρώτη φορά, χόρνια τάρτα, ένιωστε νά μαλακώνη ή πετρομένη γέφυρα καρδιά του. Σωλόλογίζεταν πώς αυτό τό άδύνατο κορίτσια έκανε τόσο δράμα, γιά νά σώση ένα σύντροφό της από τά νύχια της δικαιοσύνης. Τρεις λεύγες μ' αυτό τόν ήλιο... Κίτταξε σαστισμένος τό τραπέζι. Τι νά της δόση; Σαλάτα, γαρίδες; Αλλά είχε γιά τούς χορτάτους...

—Μά τήν πίστι μου! σκέφτηκε. Κί' έκανε τό μισό σχεδόν νάρι καί τδούλε σ' ένα πιάτο μπροστά στην παραζωλισμένη καρδουναροπούλα.

—Κάτσε, παιδί μου, καί φάε μέ τήν ησυχία σου!...

Δέν χρειάστηκε νά της τό ξαναπεί. Η μικρούλα άρχισε νά τρώη μέ βουλιμία, άγρια. Σε λίγα λεπτά τό πιάτο ήταν άδειο κι' ό κ. Σουρντά, ήρωικός, της έβγαλε καί τό ύπολοιπο νάρι, μέ όλες τις γαρνιτούρες καί τήν περιήρμη σάλασα του.

Ο Τονσιπέρ δέν πίστευε στα μάτια του. Δέν τόν άνεγνώριζε τόν άνακριτή. Θαιμάζε τή χωριατοπούλα, πού κατεβρόχθιζε μέ άπερίγραπτη όρεξη τό άρκυό καί καλοιαγερευμένο νάρι κι' έλεγε μέσα του:

—Κοίμα στό νάρι! Χαρωματίστε τέτοιο λαγούνο!...

—Έκεινη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα καί μπήκε μέσα ό δεύτερος καλεσμένος, ό έφημέριος. Στάθηκε μέ άπορία, βλέποντας τό περίεργο έκείνο θέαμα, τήν έυπόλυτη καρδουναρίσσα θρονασμένη στό τραπέζι του άνακριτού.

—Δέν θά ήθιμε νάρι σήμερα, δέσποτα! το έλε το κ. Σουρντά.

Καί τού διηγήθηκε τήν ιστορία της μικρής.

Ο έφημέριος άναστέναξε. Κατάλαβε ό αέρας της θυσίας. Έπειτα χαμογέλασε συγχωρημένος καί χτυπάοντας φιλικά τόν ώμο του φίλου του, είπε:

—Άγαπήτέ μου κ. Σουρντά, βλέπω μ' εύχαισθήσει πώς είσθε πολύ καλύτερος άπ' ότι νομίζετε. Σας βεβαιώνω πώς όλα τά άμαρτήματα της λαομαγίας σας συγχωρούνται, γιά χάρι του ψαριού πού δέν θά ήθιμε σήμερα...

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Η μόνη έκκλησία, ή όποία λειτουργεί συνεχώς επί 1.500 χρόνια, είχε ή έκκλησία της Άγίας Τριάδος, στό Κατέριμπουρ της Άγγλιας.

—Ο πρώτος νεκρός του Ίσπανοαμερικανικού πολέμου, ό όποιος έγινε τόν περασμένο αιώνα, ήταν ένα... μουλάρι!

—Τήν ισχυρότερη δρασά άπ' όλα τά δντα τήν έχουν τά γεράκια.

—Οί "Ινκας της Νοτίου Άμερικής" τ' αγά καί τά καρδιά τά χρησματοποιήν γιά νομίσματα.

—Η μόδα τού Ξερισματος έκανε γιά πρώτη φορά τήν εμφάνισή της στην Άγγλία τό 1447.

—Πρώτος - πρώτος ξερίστηκε ένας άχθοφόρος μ' ένα άκουσμένο μαχαίρι καί σιγά-σιγά τόν έμμηθησαν δύο οί Άγγλοι, οί εύγενείς καί οί όζλος.

—Τό άριζιώτερο είδος στην Άθηνσούνα είναι τό αλάτι.

—Η Ίαπωνία έρχεται σήμερα πρώτη, άπ' όλες τις χώρες τού κόσμου, στην βιομηχανία καί τήν έξαγωγή παιδικών παιχνιδιών.

—Ποίν τά πρωτεία σ' αυτό τό είδος τά είχε ή Γερμανία.

—Τ' όνομα του Θεού, σ' όλες τις γλώσσες τού κόσμου, άποτελείται από τέσσερα γράμματα.

—Τό πρώτο χάλκινο νόμισμα ετέθη σέ κυκλοφορία στην Κίνα τό 2.500 π. Χ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιά τό πλύσιμο τών γυαλιών νά μεταξιφίζεσθε πάντα κρύο νερό. Όχι μόνο τά καθαρίζει καλύτερα από τό ζεστό—έκτός άν πρόκειται γιά λερωμένα από λίπος— αλλά καί τά προφυλάσσει από τό σπασίμο.

Τό ζουμί τού βρασμένου λινσπόρου είναι θαυμάσιο μαλακτικό γιά τόν βήχα καί φάρμακο δραστικό κατά του ψήζους.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Στή γυναίκα είναι έμφυτη ή κακντρέχεια.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Δικαιότατα ή μυθολογία θεωρεί τήν γυναίκα ως τήν πηγή όλων τών κακών καί τών συμφορών τού κόσμου. Απομωός έγώ πιστεύω ότι δέν υπάρχει καμιά άπολύτως γυναίκα καλή.

ΠΛΑΤΩΝ

Έκτός από τήν άσχήμια, δέν ύπάρχει άλλη έγγνισης γιά τήν τιμότητα της γυναίκας.

ΣΕΝΕΚΑΣ

Κί' ή πιο άρελής γυναίκα πουλάει κι' αγοράζει καί τόν πιο έξυπνο άνδρα τού κόσμου, χωρίς αυτός νά τό άντιληφθή.

ΜΕΡΑΝΤΟΜ

Προτιμότερο νά ζή κανείς μ' ένα δράκοντα, παρά μαζί μέ μιá γυναίκα.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ

Πρέπει νά φοβόμαστε περισσότερο τόν έρωτα της γυναίκας, παρά τό μίος τού άνδρός.

ΠΛΑΤΩΝ

Η γυναίκας έχουν άνεπιτηγμένο στόν ανώτατο βαθμό τό αίσθημα της ιδιοκτησίας. Η ιδιοκτησία δέ πού ένδιαφέρει περισσότερο από κάθε άλλο τήν γυναίκα, είναι ό σέγγιος...

ΛΑΜΠΟΥΛΑΙ

Όπως στόν περίπατο, έτσι καί σ' όλη της τή ζωή, πρέπει ή γυναίκα νά στηρίζεται περισσότερο στόν άνδρα, παρά στόν έαυτό της.

ΑΛΦ. ΚΑΡΟ

Οί άνδρες διαφέρουν, εκτός τών άλλων, από τις γυναίκες καί κατά τό έξος: Ο άνδρας ρωτάει τί είδός έχει ό κόσμος γι' αυτόν, ένδ ή γυναίκα θέλει νά μάθη τί είδός έχει ό κόσμος γι' αυτήν.

ΧΙΠΕΛ

Ο νά δέν πρέπει ποτέ νά έπειταίξετε τή γυναίκα πού έπεσε στην άμαρτία! Πούός ξερεί σέ ποιá βασανιστήρια ύπέκυψε ή ψυχή της; Πούός ξερεί πόσες μέρες τήν τωρόνησε ή πείνα, ένδ ό άνεμος της διαστυγίας εκλόνηζε τήν άρετή της;

Β. ΟΥΓΚΩ

Η άμορφες γυναίκες είναι άγγελoi τού ουρανού, πού κατεβαίνουν στή γή ως θνητοί γιά νά έτελέσουν θεϊκές έντολές...

Α. ΔΟΥΜΑΣ, υιός

Ο έρωας είναι μιá μπόρα άνοιξιάτικη, φοβερή μιá καί θελκτική συγχρόνως. Είναι άμιος μέ τόν Τίτανα, πού προσπαθεί νά πηδήσει μέσα στόν ούρανο. Αποβλέποντας διαρκώς στόν ψηφόν, ξεφωνίζει από άγαλλίασι, ένδ συγχρόνως κλπίνει μέσα στην ψυχή του τήν πιο φορφή μελαγχολία.

ΧΑΡΜΑΝ

Κανείς δέν μπορεί ν' άγαπήη χωρίς νά πάσχη. Όσνος κανζάτα πώς ποτέ δέν πόνεσε ή καρδιά του από άγάτη, όμολογεί πώς ποτέ δέν άγάτισε σ' άλήθεια, πράγμα πού σημαίνει πώς ποτέ δέν είχε μέσα του ούτε ίχνος ζωής.

ΦΡΑΓΚ

Ο νά, έρωτα! Άγιο ένθουσιασμό, ύπέριστη δόξα της ψυχής τού άνθρώπου, πού γκαμνίζει άλλα καί χτίζει, πού βασανίζει άλλα καί γοητεύει, πού κατακαίει άλλα καί προσκινεί, σέ προσκινεί... Σε προσκινεί, γιάτι μόνο σύ ήρμόνευε στόν ούρανο τήν ψυχή μας καί μαζί κανείς ίσους μέ τούς Θεούς.

Α. ΜΥΣΣΕ

Τών δένδρων ό έχθρός είναι ή βαρυσμενιά καί ή άνομιρία, τών πουλιών ό έχθρός είναι τό δίχτυ καί τού άνδρός ό μεγαλύτερος έχθρός, τό πιο μεγάλο άπ' όλα τά κακά, είναι ό έρωτας πός μιá παρόδεια.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Άν κάποτε ό Θεός εύδοκεί καί ρίχνει τά βλέμμάτα Του άπάνω στή γή, είναι βέβαιος ότι τό κάνει γιά νά τά ξεκουράση άπάνω σ' ένα έρωτικό ζευγάρι.

ΑΛ. ΚΑΡΟ

Όποιος άγαπάει, πρέπει νάχη μεγάλη ύπομονή. Μέ τόν καιρό καί τήν ύπομονή πέφτουν στά δίχτυα μας κι' αυτές άκούη ή Πηλεότες!

ΟΪΔΙΔΙΟΣ

Από πράγματα είναι δυνατότερα από τόν έρωτα: Η φιλοδοξία στόν άνδρα κι' ή φιλαρέσκια στή γυναίκα.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Τό δυνατότερο άπ' όλα τ' ανθρώπινα πάθη είναι ό έρωτας, γιάτι ύποδουλώνει τό νοϋ, τήν καρδιά καί τό σώμα.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Όταν ό άγαπημένος μας φύγει από κοντά μας γιά λίγο καιρό, ό έρωτάς μας δυναμώνει, όταν όμως φύγει γιά πολύ καιρό, τότε σβίνει.

ΜΙΡΑΜΠ

